

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Golden Snack s.r.o.**, sídlem Záhostice 40, Chýnov, zastoupená JUDr. Marií Martinovou, advokátkou, sídlem Roháčova 2614, Tábor, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2020, č. j. 41429/20/5300-22444-711359, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 11. 2021, č. j. 57 Af 1/2021-78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně dle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), z přijatých zdanitelných plnění od dodavatele RAXAND s.r.o. (dále jen „společnost RAXAND“) v podobě reklamy na bočních plochách automobilů. Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) třiceti dvěma dodatečnými platebními výměry ze dne 24. 5. 2017 doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období měsíců listopad 2010 až září 2011, listopad 2011 až červen 2012, srpen až prosinec 2012, únor až srpen 2013 a říjen 2013 a předeepsal žalobkyni penále s odůvodněním, že neprokázala faktickou realizaci zdanitelných plnění v podobě reklamy na bočních plochách automobilů.

[2] Žalovaný dodatečné platební výměry nejprve potvrdil rozhodnutím ze dne 27. 9. 2018, č. j. 43411/18/5300-21442-711359. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl rozsudkem ze dne 26. 6. 2019, č. j. 50 Af 32/2018-94. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Afs 268/2019-53, zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem, který vedl Nejvyšší správní soud ke zrušení rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalovaného, byla nezákonnost předepsaného penále. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že u penále je na rozdíl od vlastní daňové povinnosti podstatné, zda správce daně před zahájením daňové kontroly vyzval daňový subjekt dle § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, k podání dodatečného daňového tvrzení (přiznání). Pokud tedy v daném případě správce daně žalobkyni nejprve nevyzval k podání dodatečného daňového přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu, nemůže dle Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalovaného (které potvrdilo dodatečné platební výměry co do vlastní daňové povinnosti i co do předepsaného penále) obstat.

[3] Žalovaný v dalším řízení doplnil dokazování o výslech svědkyně (navržený žalobkyní) a rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku změnil dodatečné platební výměry tak, že z jejich výroků vypustil část týkající se předepsaného penále z doměřené daně.

[4] Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí žalovaného (druhému v pořadí) opětovně bránila žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno stran faktické realizace reklamy, neboť v řízení nedoložila, že reklama byla na konkrétních vozidlech skutečně umístěna. Jednatel dodavatele (společnosti RAXAND) realizaci plnění popřel a ani ostatní svědci poskytnutí reklamy spolehlivě nepotvrdili. Krajský soud rovněž neshledal uplynutí lhůty pro stanovení daně. V této souvislosti uvedl, že ačkoli správce daně zatížil řízení vadou, neboť žalobkyni před zahájením daňové kontroly nevyzval k podání dodatečného daňového přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu, tato vada neznehodnotila procesní postup správce daně natolik, že by zahájení daňové kontroly nepřerušilo běh tříleté prekluzivní lhůty. Dle krajského soudu se nejednalo o takovou vadu, pro kterou by nebylo možné daň doměřit. Uvedený důvod nezákonnosti zahájené daňové kontroly se promítl v povinnosti hradit penále, což žalovaný v nově vydaném rozhodnutí zohlednil a napravil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Nesouhlasila s tím, že neunesla důkazní břemeno stran přijetí sporných zdanitelných plnění v podobě reklamy od společnosti RAXAND. Dle stěžovatelky bylo faktické přijetí reklamy dostatečně prokázáno výslechy svědků, realizaci reklamy nemohly zpochybnit ani zfalšované podpisy na listinách. V této souvislosti stěžovatelka argumentovala, že daňové doklady podpisy nevyžadují a smlouvy mohou být uzavřeny ústně. Dle stěžovatelky byla v řízení nespřávně upřednostněna výpověď jednatele dodavatele (společnosti RAXAND) před výpověďmi ostatních svědků. Popření realizace plnění jednatelům dodavatele stěžovatelka považovala za pomstychtivé a účelové. K rozporům ve výpovědích ostatních svědků uvedla, že byly dány časovým odstupem a že se finanční orgány měly pokusit o jejich odstranění vzájemnou konfrontací. Stěžovatelka

pokračování

upozornila, že případ prověřovala také Policie ČR, která nedospěla k závěru o spáchání trestného činu a případ odložila. Znaleckému posudku z oboru písmoznalectví, vyhotovenému v rámci policejního vyšetřování, proto neměla být dle stěžovatelky přikládána taková důkazní síla. Stěžovatelka taktéž namítala, že nebyla s obsahem znaleckého posudku dostatečně seznámena a že si finanční orgány měly pro účely daňového řízení opatřit celý policejní spis.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu. Upozornil, že kasační stížnost stěžovatelky je téměř doslovným přepisem podané žaloby, nereaguje na závěry krajského soudu, a proto je nepřijatelná. K věci samé uvedl, že finanční orgány získaly na základě provedení dokazování pochybnosti o tom, že došlo k faktické realizaci reklamy. Stěžovatelka pochybnosti nevyvrátila a důkazní břemeno neunesla. Tyto závěry Nejvyšší správní soud potvrdil již v předchozím rozsudku vydaném v téže věci pod sp. zn. 10 Afs 268/2019. Dle žalovaného finanční orgány také náležitě vyhodnotily výpověď jednatele dodavatele, konfrontaci svědků daňový řád neupravuje. Pokud se stěžovatelka domnívala, že svědci vypovídali nepřesně, mohla jim při výslechu pokládat doplňující otázky. Osobní pohnutky jednatele dodavatele nejsou dle žalovaného pro posouzení věci relevantní, rozhodující byla otázka faktického uskutečnění a přijetí zdanitelných plnění stěžovatelkou. Výpověď jednatele dodavatele se navíc shodovala s dalšími provedenými důkazy. Žalovaný rovněž upozornil, že znalecký posudek byl součástí spisového materiálu a byl stěžovatelce zaslán. Dále uvedl, že odložení věci policejním orgánem nevyklučuje možnost doměření daně. Stran požadavku na připojení celého trestního spisu žalovaný uvedl, že stěžovatelka mohla označit konkrétní důkazní prostředky obsažené v trestním spisu, které požadovala provést k důkazu, což však neučinila.

[7] V replice učiněné v reakci na vyjádření žalovaného a v dalších doplňujících podáních stěžovatelka zopakovala argumentaci obsaženou v kasační stížnosti. Doplnila námitku uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně s argumentací, že ji správce daně před zahájením daňové kontroly nevyzval podle § 145 odst. 2 daňového řádu k podání dodatečného daňového přiznání, nýbrž rovnou zahájil daňovou kontrolu. Dle stěžovatelky měla být lhůta pro stanovení daně prodloužena pouze o jeden rok dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na rozpor mezi rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 10 Afs 268/2019 a sp. zn. 4 Afs 192/2020 a rozsudkem ve věci sp. zn. 4 Afs 356/2020 a navrhla předložení věci rozšířenému senátu.

[8] Rovněž žalovaný podal ve věci doplňující vyjádření. Upozornil, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Afs 268/2019 byl vydán v téže věci (a publikován ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), rozsudek ve věci sp. zn. 4 Afs 192/2020 (který řešil obdobné námitky stěžovatelky ve vztahu k doměření daní z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2012 a 2013) byl aprobován Ústavním soudem. K rozsudku vydanému ve věci sp. zn. 4 Afs 356/2020 žalovaný uvedl, že se od předešlých dvou liší skutkově i právně a není s nimi v rozporu. Dle žalovaného proto není dán důvod pro předložení věci rozšířenému senátu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] V úvodu Nejvyšší správní soud předesílá, že nyní posuzovaný případ byl již dříve podroben soudnímu přezkumu tohoto soudu, a sice v rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Afs 268/2019-53, č. 62/2020 Sb. NSS. V něm Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správce daně zatížil předchozí řízení vadou, neboť stěžovatelku před zahájením daňové kontroly nevyzval k podání dodatečného daňového přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Současně však vyslovil, že tato vada neměla vliv na zákonnost doměřené daně ani na běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně, neboť daňová kontrola přerušila běh lhůty dle § 148 odst. 3 daňového řádu (viz k tomu podrobněji části III.A a III.B odůvodnění rozsudku č. j. 10 Afs 268/2019-53). V citovaném rozsudku (viz část III.C odůvodnění) Nejvyšší správní soud také potvrdil, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno a neprokázala faktické přijetí reklamy. Jak již bylo naznačeno v bodě [2] tohoto rozsudku, důvodem ke zrušení předchozího rozsudku krajského soudu a v pořadí prvního rozhodnutí žalovaného bylo pochybení žalovaného spočívající v nevydání předchozí výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu, které mělo vliv na zákonnost předepsaného penále.

[11] Závěry vyslovenými v rozsudku č. j. 10 Afs 268/2019-53 byl v dalším řízení žalovaný vázán (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 Afs 68/2011-212, č. 20/2012 Sb. NSS) a byl jimi vázán i krajský soud. Právním názorem, který v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, je však vázán také Nejvyšší správní soud. Změny původně vysloveného právního názoru se proto senát rozhodující o nové kasační stížnosti nemůže domoci předložením věci rozšířenému senátu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Pokud tedy stěžovatelka v nyní vedeném řízení požadovala předložení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu s poukazem na tvrzenou rozpornost závěrů vyslovených v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže věci (č. j. 10 Afs 268/2019-53) s jiným rozsudkem (konkrétně ze dne 25. 11. 2022, č. j. 4 Afs 356/2020-60), v uvedené věci se již tímto způsobem nemůže domoci změny právního názoru na spornou právní otázku, kterou Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku č. j. 10 Afs 268/2019-53 závazně vyřešil nejen pro krajský soud, ale i pro sebe samého. Nadto bude níže vysvětleno, že se o namítaný rozpor v judikatuře ani nejedná.

[12] Vázanost závěry předchozího zrušujícího rozhodnutí by bylo možno prolomit pouze v případě změny skutkových či právních poměrů a dále při podstatné změně judikatury, kterou by krajský soud i Nejvyšší správní soud byly povinny akceptovat. Tak by tomu bylo např. v případě, že by o rozhodné právní otázce jinak uvažil Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Soudní dvůr EU, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to v situaci, kdy by k této změně došlo v mezidobí mezi opakovaným rozhodováním Nejvyššího správního soudu (viz již citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007-56). Takový případ ovšem v souzené věci nenastal. Shodně jako žalovaný a krajský soud byl tedy i Nejvyšší správní soud v nyní projednávaném případě vázán závěry vyslovenými v předchozím rozsudku č. j. 10 Afs 268/2019-53 (vydaným dříve v téže věci).

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelkou namítaným uplynutím lhůty pro stanovení daně. Ačkoli tuto námitku stěžovatelka uplatnila až po lhůtě pro doplnění kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud byl povinen se jí zabývat z úřední povinnosti (viz již nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, a na něj

pokračování

navazující judikatura Nejvyššího správního soudu). V pořadí první rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ve lhůtě pro stanovení daně, což Nejvyšší správní soud závazně posoudil v rozsudku č. j. 10 Afs 268/2019-53. Zbývá tedy vyhodnotit, zda žalovaný nepřekročil lhůtu pro stanovení daně ani při vydání v pořadí druhého rozhodnutí.

[14] Již v předchozím rozsudku č. j. 10 Afs 268/2019-53 Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, že ačkoli správce daně před zahájením daňové kontroly na DPH dne 29. 10. 2015 nevyzval stěžovatelku dle § 145 odst. 2 daňového řádu k podání dodatečného daňového přiznání, neměla tato vada vliv na běh prekluzivní lhůty, a tedy došlo k jejímu přerušení a započetí běhu nové tříleté lhůty: *„Zahájení daňové kontroly přerušuje prekluzivní lhůtu pro stanovení daně (§ 148 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), byť správce daně před zahájením této kontroly nevyzval daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení (§ 145 odst. 2 daňového řádu), ač pro to podle zákona byly podmínky. Takovéto opomenutí správce daně sice je nezákonné, avšak nejde o takovou vadu, která by měla vztah k výši následně doměřené daně.“* Nejvyšší správní soud doplňuje, že citované závěry následoval také v rozsudku ze dne 7. 4. 2021, č. j. 4 Afs 192/2020-69 (vydaném ve věci stěžovatelky, jehož předmětem bylo doměření daně z příjmů právnických osob), který byl potvrzen usnesením Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 1522/21, a také v dalších rozsudcích ze dne 15. 7. 2021, č. j. 2 Afs 76/2019-39, ze dne 21. 1. 2022, č. j. 6 Afs 100/2020-47, nebo ze dne 12. 1. 2023, č. j. 9 Afs 301/2020-85. K poukazu stěžovatelky na rozporné závěry obsažené v rozsudku ze dne 25. 11. 2022, č. j. 4 Afs 356/2020-60, pak Nejvyšší správní soud nad rámec uvedeného doplňuje, že vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem byla věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení za účelem posouzení otázky vlivu zákonnosti zahájení daňové kontroly na běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně, neobsahuje tento rozsudek žádné závěry, které by se vztahovaly k hodnocení uvedené sporné otázky, a které by tak bylo možné hodnotit jako rozporné s dosavadní judikaturou.

[15] Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku č. j. 10 Afs 268/2019-53 dospěl k závaznému právnímu názoru, že bylo-li stěžovatelce v pořadí první rozhodnutí žalovaného doručeno dne 8. 10. 2018, došlo k tomu ve lhůtě pro stanovení daně, jejíž konec připadl na 29. 10. 2018.

[16] K námitce prekluze uplatněné v tomto řízení pak Nejvyšší správní pokračuje, že vydáním tohoto rozhodnutí zároveň došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně o jeden rok dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, tedy do 29. 10. 2019. Stěžovatelka podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu a posléze proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Dle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu [a shodně podle § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] v takovém případě lhůta pro stanovení daně po dobu soudního řízení neběží (lhůta se staví). Běh prekluzivní lhůty byl tedy staven od okamžiku zahájení řízení (podání žaloby a kasační stížnosti) až do pravomocného skončení obou soudních řízení. Žaloba byla ke krajskému soudu podána dne 10. 12. 2018 a krajský soud o ní rozhodl rozsudkem dne 26. 6. 2019, který nabyl právní moci dne 22. 7. 2019. Kasační stížnost byla k Nejvyššímu správnímu soudu podána dne 5. 8. 2019 a zrušující rozsudek č. j. 10 Afs 268/2019-53 nabyl právní moci dne 27. 2. 2020. Lhůta pro stanovení daně uplynula dne 3. 1. 2021. V pořadí druhé rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelce doručeno dne 6. 11. 2020. Je tedy zřejmé, že i toto rozhodnutí nabylo právní moci ve lhůtě pro stanovení daně. Současně byla zachována také

maximální (objektivní) desetiletá lhůta dle § 148 odst. 5 daňového řádu, běžící od počátku určeného dle odstavce 1 tohoto ustanovení daňového řádu, tj. ode dne, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení. Vzhledem k tomu, že nejstarším zdaňovacím obdobím, za které byla stěžovatelce v předchozím řízení DPH doměřena, byl měsíc listopad 2010, u něhož lhůta pro podání řádného daňového tvrzení připadla na 27. 12. 2010, byla stěžovatelce DPH za toto nejstarší zdaňovací období (a tedy i zdaňovací období následující) doměřena při zachování maximální desetileté lhůty pro stanovení daně.

[17] K věci samé pak Nejvyšší správní soud uvádí, že téměř totožný skutkový stav byl rovněž již předmětem jeho dřívějšího soudního přezkumu. V rozsudku č. j. 10 Afs 268/2019-53 (viz část III.C odůvodnění) Nejvyšší správní soud dovodil, že rozhodnutí žalovaného je přesvědčivě odůvodněno co do otázky neprokázání faktické realizace deklarovaných zdanitelných plnění od společnosti RAXAND (reklamy a propagace) a neunesení důkazního břemena stěžovatelkou. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud podrobně vypořádal veškeré námitky, které stěžovatelka opakovaně uplatnila i v nyní souzené věci, zejména otázku provedení hodnocení věrohodnosti výpovědi jednatele dodavatele, vlivu osobních pohnutek na obsah jeho výpovědi, včetně souvislostí s proběhlým policejním prověřováním. V podrobnostech proto Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu (od něhož se žalovaný ani krajský soud v dalším řízení neodchýlili) a které je pro Nejvyšší správní soud závazné i v nyní přezkoumávané věci.

[18] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že po zrušení prvního rozhodnutí žalovaného nedošlo ke změně skutkového stavu věci. Žalovaný sice v dalším řízení k návrhu stěžovatelky doplnil výslech konkrétní svědkyně, krajský soud však správně uzavřel, že ani její výpověď nemohla nic změnit na závěrech, dle kterých stěžovatelka neunesla důkazní břemeno a neprokázala, že od společnosti RAXAND skutečně přijala zdanitelná plnění v podobě reklam na automobilech.

[19] Nejvyšší správní soud zároveň podotýká, že kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. K jejímu věcnému projednání je proto zapotřebí, aby stěžovatel cíleně reagoval právě na rozhodnutí krajského soudu (napadené kasační stížností) a kvalifikovaným způsobem zpochybnil krajským soudem vyslovené závěry. Kasační stížnost, která je pouhým doslovným opakováním žalobních námitek, není způsobilá věcného soudního přezkumu. Je-li kasační stížnost co do svého obsahu pouhou reprodukcí žaloby, je v takovém případě nutným důsledkem (odpovídajícím zákonné úpravě institutu kasační stížnosti, jejímu účelu i dosavadní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu) nepřipustnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Ads 242/2020-15 a č. j. 7 Ads 243/2020-14, ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 Afs 273/2019-51, ze dne 2. 5. 2022, č. j. 6 As 74/2022-16, ze dne 30. 6. 2022, č. j. 2 Afs 115/2020-42, ze dne 23. 11. 2022, č. j. 3 Afs 207/2020-74, nebo ze dne 18. 1. 2023, č. j. 6 Afs 267/2022-36. Soudní přezkum v řízení o kasační stížnosti je tak možný pouze v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel vytvořil prostor svou formulací kasačních námitek. Kasační námitky nelze nahrazovat zopakováním námitek z podaného odvolání či žaloby, neboť tato podání směřovala proti

pokračování

jiným rozhodnutím, než které je nyní předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu.

[20] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka v kasační stížnosti, pokud jde o otázku faktické realizace reklamy a unesení důkazního břemena, pouze shrnula závěry rozsudku krajského soudu a převzala žalobní argumentaci, u níž provedla toliko formální změnu spočívající v tom, že označení „žalobce“ nahradila označením „stěžovatel“. Obsah žaloby a kasační stížnosti tedy zůstal totožný, včetně zachování grafické úpravy (členění odstavců a použitých citací). Stěžovatelka tak v kasační stížnosti vůbec nereagovala na závěry krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku, pouze doslovně „překlopila“ obsah žaloby do kasační stížnosti. Z důvodů předestřených výše proto nelze takto formulované kasační námitky ani považovat za přípustně uplatněné.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tak neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu